

(17 juli)

Toen het allemaal achter de rug was, moest inspecteur Jack Caffery van de *South London Area Major Investigation Team* (AMIT, de brigade ernstige delicten) bekennen dat hij van alles wat hij die bewolkte juli-avond in Brixton had gezien het meest was aangeslagen door de kraaien.

Ze waren er toen hij uit het huis van de familie Peach was gekomen. Ze stonden besmuikt op het gazon bij de burens zonder acht te slaan op de politieafzetting, de toeschouwers en de mensen van de TR, de technische recherche. Sommige hadden hun snavel open. Andere leken wel te hijgen. Ze stonden allemaal met hun kop naar hem toe alsof ze wisten wat zich in dat huis had afgespeeld. Alsof ze in hun vuistje lachten om de wijze waarop hij erop had gereageerd. Om de weinig professionele manier waarop hij een en ander persoonlijk had opgevat.

Pas later zou hij inzien dat het gedrag van de kraaien een biologische tic was, dat ze zijn gedachten niet hadden kunnen lezen en niet wisten wat de familie Peach was overkomen, maar toch bezorgde de aanblik van de schare hem de rillingen. Aan het eind van het tuinpad trok hij zijn overall uit, gaf hem aan een agent van de TR, deed de schoenen aan die hij buiten de afzetting had gelaten en begaf zich tussen de vogels. Klapwiekend met hun blauwzwarte vleugels stegen ze op.

Brockwell Park – een reusachtig, driehoekig samenraapsel van bos en gras met een punt naar het station Herne Hill – slingert zich over een afstand van bijna twee kilometer langs twee heel verschillende delen van Londen-Zuid. Aan de westkant ligt de woestenij van Brixton – waar gemeentearbeiders regelmatig 's morgens zand op straat moeten

strooien om bloed op te zuigen – en in het oosten Dulwich met zijn bloemrijke hofjes en modieuze dakramen. Daar loopt Donegal Crescent langs Brockwell Park, met aan het ene uiteinde een dichtgetimmerd café, aan het andere een hoekwinkel van een Gujarati. De straat maakt deel uit van een kalm, kaal woningwetwijkje met rijtjeshuizen uit de jaren vijftig met een chocoladebruine voordeur, zonder bomen in de voortuin. De huizen zien uit op een mottig, hoefijzervormig grasveldje waar kinderen 's avonds slipspelletjes op de fiets spelen. De Peaches moesten zich er betrekkelijk veilig hebben gevoeld, dacht Caffery.

Hij was weer in hemdsmouwen. Dankbaar voor de frisse buitenlucht draaide hij een sigaret en liep naar een groepje agenten bij het busje van de TR. Er viel een stilte toen hij naderde en hij wist wat ze dachten. Hij was pas halverwege de dertig – geen vechtjas met een hoge rang – maar de meeste agenten in Londen-Zuid wisten wie hij was. Het blad *Police Review* had hem als 'Een van de progressievelingen van de hoofdstedelijke politie' gedoodverfd. Hij wist dat hij aanzien genoot in het korps en vond het nog altijd een beetje griezelig. Ze moesten eens weten. Hopelijk zagen ze niet dat zijn handen trilden.

'En?' Hij stak de sigaret aan en keek naar een plastic bewijszak die een jonge technisch rechercheur in zijn hand had. 'Wat heb jij daar?'

'Dit hebben we vlakbij in het park gevonden, meneer. Een meter of twintig van de achtertuin van Peach.'

Caffery nam de zak aan en keerde hem voorzichtig om. Het was een kindersportschoen, een Nike Air Server, ietsje kleiner dan zijn hand. 'Wie heeft hem gevonden?'

'De honden, meneer.'

'En?'

'Ze zijn het spoor bijster geraakt. Eerst hadden ze het, en goed ook.' Een brigadier van de hondenbrigade ging op zijn tenen staan en wees over de daken naar de plek waar het park in de verte oprees en de hemel met zijn donkere kruinenmassa aan het oog onttrok. 'Ze brachten ons over het pad door het westelijk deel van het park, maar na een kleine kilometer was het afgelopen.' Hij keek weifelend naar de avondlucht. 'En nu wordt het donker.'

'Juist. Ik moet met Air Support spreken.' Caffery gaf de sportschoen aan de agent van de TR terug. 'Hij moet in een droogzak.'

'Pardon?'

'Er zit bloed op. Heb je dat niet gezien?'

De schijnwerpers van de TR gingen aan en zetten het huis van de familie Peach in een felle gloed die overstroomde op de bomen van het park erachter. De voortuin werd met stoffer en blik geveegd door agenten van de TR in blauwe, waterdichte pakken en buiten de politieafzetting stonden groepjes geschokte burens rokend en fluisterend toe te kijken. Telkens als er een rechercheur in burger in de buurt kwam, staakten ze hun gesprek en dromden ze vol vragen om hem heen. De pers was er ook en begon ongeduldig te worden.

Caffery stond naast het TR-busje naar het huis te kijken. Het was een rijtjeswoning van twee etages met grindpleister op de buitenmuren, een satellietantenne op het dak, ramen met aluminium kozijnen en een vochtplek boven de voordeur. Voor alle ramen hing identieke, geschilderde vitrage en de gordijnen waren potdicht.

Hij had de familie Peach, althans wat ervan over was, pas naderhand gezien, maar had het gevoel alsof hij ze kende. Of liever gezegd, hij kende het archetype. De ouders – Alek en Carmel – waren geen slachtoffers met wie het team gauw mededogen zou hebben: ze waren allebei drankzuchtig en werkloos. Carmel Peach had gevloekt toen de ziekenbroeders haar in de ambulance tilden. Caffery had hun enige zoon, de negenjarige Rory, niet gezien. Toen hij arriveerde, hadden de wijkagenten het hele huis al ondersteboven gehaald om hem te zoeken: in de kasten, op zolder en zelfs achter de ombouw van het bad. Er zat een dun spoortje bloed op de plint in de keuken en het glas in de achterdeur was gebroken. Caffery had een agent van de Territorial Support Group – het ondersteuningsteam – meegenomen om een dichtgetimmerde woning twee deuren verderop te onderzoeken. Ze waren op hun buik door een gat in de achterdeur gekropen met een zaklantaarn tussen hun tanden als in een puberfantasie over de commando's. Ze troffen alleen maar de gebruikelijke daklozennesten. Verder geen teken van leven. Geen Rory Peach. De kale feiten waren erg genoeg en het leek wel alsof ze op Caffery waren toegesneden om echo's uit zijn verleden te laten opklinken. *Laat het geen probleem worden, Jack. Laat je kop er niet mee aan de haal gaan.* 'Jack?' Opeens stond hoofdinspecteur Danniella Souness naast hem. 'Alles kits, jong?'

Hij keek opzij. 'Danni. God, wat ben ik blij dat je d'r bent.'

'Wat scheelt eraan? Je hebt een smoel als een hondenreet.'

'Dank je wel, Danni.' Hij wreef over zijn gezicht en rekte zich uit. 'Ik ben al vanaf middernacht stand-by.'

'En wat is hier de balans?' Ze gebaarde naar het huis. 'Een jongen vermist, klopt dat? Rory?'

‘Ja. Dit wordt een heftige zaak. Hij is pas negen.’

Souness snoof hoofdschuddend. Ze was fors gebouwd. Ze was maar een meter zestig, maar woog dik zesenzeventig kilo in haar mannenpak en schoenen. Met haar korte haar en lichte, Schotse huid had ze meer weg van een jeugdige delinquent die zich netjes heeft aangekleed voor zijn eerste rechtszaak dan van een veertigjarige hoofdinspecteur. Ze nam haar werk heel serieus. ‘Oké, is Beoordeling al geweest?’

‘We weten nog niet of er doden zijn gevallen. Geen lijken, geen beoordelingsteam.’

‘Aye, de luie donders.’

‘De plaatselijke jongens hebben het huis binnenstebuiten gekeerd. De honden en Ondersteuning zijn door het park gegaan. Air Support komt eraan.’

‘Waarom denk je dat hij in het park is?’

‘De achtertuinen van deze huizen grenzen er allemaal aan.’ Hij wees op het bos dat boven de daken uitstak. ‘Er is een getuige die íéts uit nummer 30 tussen de bomen heeft zien verdwijnen. De achterdeur is van het slot en de jongens hebben vlakbij in het bos een schoen gevonden.’ ‘Oké, oké, je hebt me overtuigd.’ Souness sloeg de armen over elkaar, verplaatste haar gewicht op haar hakken en keek om zich heen naar de TR, de fotografen en de rechercheurs van het wijkbureau. Voor de deur van nummer dertig controleerde een cameraman zijn batterijgordel en liet een zware Betacam in een koffer zakken. ‘Lijkt goddorie wel een filmlokatie.’

‘De TR wil vannacht doorwerken.’

‘En wie zat er in die ambulance? Die me bijna van de weg reed?’

‘O, ja. Dat was mam. Zij en mansie zijn naar King’s overgebracht. Zij haalt het wel, maar hij maakt geen schijn van kans.’ Caffery legde zijn hand tegen zijn achterhoofd. ‘Waar hij is geraakt, is hij behoorlijk kapot.’ Hij keek over zijn schouder, boog zich iets naar haar over en zei zacht: ‘Danni, er zijn een paar dingen die we buiten de pers moeten houden, een paar dingen die we niet in de roddelblaadjes willen lezen.’ ‘Zoals?’

‘Het is geen voogdijontvoering. Het is hun kind en er is geen ex bij betrokken.’

‘Een *tiger*?’

‘Ook geen *tiger*.’ Een *tiger*-ontvoering betekent een losgeldeis en de familie Peach bevond zich niet in de doelgroep van afpersers. ‘En hoe dan ook, als je ziet wat er nog meer is gebeurd, zul je merken dat het geen doorsneezaak is.’

‘Hè?’

Caffery keek opzij naar de journalisten en de burens. ‘Zullen we even in het busje gaan zitten?’ Hij legde een hand op Souness’ rug. ‘Ik wil geen toehoorders.’

‘Kom op.’ Ze hees zich in het busje van de TR en Caffery volgde. Hij greep de rand van het dak en zwaaide naar binnen. Aan de binnenwand hingen scheppen, snijbranders en loopplaten, in de hoek stond een monsterkoelkastje zacht te zoemen. Hij deed het portier dicht, trok een kruk met zijn voet naar zich toe en gaf die aan haar. Ze ging zitten en hij ging met zijn ellebogen op zijn knieën tegenover haar zitten. Hij keek haar bedachtzaam aan.

‘Nou?’

‘Het is iets verknipts.’

‘Wat dan?’

‘De dader heeft eerst bij ze gelogeed.’

Souness fronste en trok haar kin in alsof ze niet goed wist of hij een geintje maakte.

‘Gelogéerd?’

‘Ja. Hij heeft gewoon... rondgehangen. Bijna drie dagen. Ze waren vastgebonden – met handboeien – zonder eten of drinken. Volgens rechercheur Quinn zou het geen twaalf uur langer hebben moeten duren of een van tweeën was doodgegaan.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘De stank is het ergst.’

Souness draaide met haar ogen. ‘O, lekker.’

‘Verder is er allerlei onzin op de muren geklad.’

‘Jezus.’ Souness leunde een tikje naar achteren en wreef over de stoppels op haar hoofd. ‘Lijkt het op een Maudsley-akkefietje?’

Hij knikte. ‘Ja. Maar ver zal hij niet komen. Het park is inmiddels hermetisch afgesloten. We hebben hem zo.’

Hij maakte aanstalten om uit te stappen. ‘Jack?’ Souness hield hem tegen. ‘Er zit je nog iets dwars.’

Hij bleef even staan en staaarde naar de grond met zijn hand in zijn nek. Het was net alsof ze zich voorover had gebogen en met een scherpe blik door een venster in zijn hoofd had gekeken. Ze lagen elkaar wel, hij en Souness. Ze wisten geen van beiden precies waarom, maar het partnerschap was voor beiden van een leien dakje gegaan. Toch waren er dingen die hij liever voor zich hield.

‘Nee, Danni,’ mompelde hij uiteindelijk. Hij strikte zijn das opnieuw want hij wilde niet laten merken dat ze de vinger op zijn zorgelijke plek had gelegd. ‘Kom mee, dan gaan we een kijkje in het park nemen, oké?’

Buiten was de nacht over Donegal Crescent gedaald. De maan hing laag en rood in de lucht.

Achter Donegal Crescent leek Brockwell Park wel eindeloos door te gaan. Het vulde de hele skyline. De hoogste heuvels waren voor het merendeel kaal, op een paar miezerige boompjes zonder kruin na die bovenop stonden. Op het hoogste punt stond een verzameling exotische coniferen, maar op de westelijke helling was een gebied ter grootte van ongeveer vier voetbalvelden dichtbegroeid met bomen: bamboe, zilverberken, beuken en tamme kastanjes stonden dicht om vier stinkende vijvers gedromd en zogen het vocht uit de aarde. De bosschage was daar zo dicht als oerwoud en 's zomers leken de vijvers wel te dampen.

Die avond om halfnegen, een paar minuten voordat de politie het park afgrendelde, schuifelde er een eenzellige man met een geconcentreerde blik rond tussen de bomen in de buurt van de vijvers. Roland Klare leidde vrijwel een kluizenaarsbestaan, geaccentueerd door sporadische aanvallen van drift en perioden van apathie. En soms, als hij ervoor in de stemming was, was hij een verzamelaar. Klare was een menselijke variant van de aaskever: wegwerpartikelen bestonden niet voor hem, niets was reddeloos. Hij kende het park op zijn duimpje en zwierf er dikwijls rond om door vuilnisbakken te scharrelen en onder bankjes te kijken. De mensen lieten hem met rust. Hij had lang, nogal vrouwelijk haar en een geur om zich heen die niemand prettig vond. Een bekende geur: van ongewassen kleren en urine.

Nu stond hij met zijn handen in zijn zakken te kijken naar wat er tussen zijn voeten lag. Het was een camera. Een Pentax. Oud en aftands. Hij raapte hem op om te zien of hij beschadigd was. Hij hield hem dicht bij zijn gezicht, want het licht nam snel af. Roland Klare had thuis nog een stuk of vijf toestellen tussen de dingen die hij uit vuilniscontainers had opgevist. Hij beschikte zelfs over onderdelen van ontwikkelapparatuur. Nu stak hij de Pentax snel in zijn zak en schuifelde een beetje rond door de bladeren om te kijken of er nog meer lag. Die ochtend was er een zomerse wolkbreuk geweest, maar de zon had de hele middag geschenen en zelfs de onderkant van het lange gras was droog. Zestig centimeter verder lag een paar grote roze rubberhandschoenen, die hij bij de camera in zijn zak stak. Even later vervolgde hij in de toenevende duisternis zijn weg. Onder een lantaarn besloot hij dat de rubberhandschoenen niet de moeite van het bewaren waard waren. Te ver-

sleten. Hij gooide ze in een container op de weg naar Railton. Maar een fototoestel? Een fototoestel kon je niet zomaar weggooien.

Het was een kalme avond voor de India 99, de tweemotorige Squirrel-helikopter van de luchthaven Lippits Hill. De zon was onder en de bemanning van Air Support had hoofdpijn gekregen van de warmte en het lage wolkendek: ze maakten de twaalf vaste taken van de brigade zo vlug mogelijk af – Heathrow, de Dome, Canary Wharf plus een aantal elektriciteitscentrales waaronder Battersea – en stonden op het punt om hun eigen koers te gaan vliegen toen de vluchtleiding binnenkwam via de koptelefoon van de commandant: ‘Hallo, India negen-negen, hier India Lima.’

De commandant trok het microfoontje naar zijn mond. ‘Ga je gang, India Lima.’

‘Waar zijn jullie?’

‘We zitten boven, eh... Even kijken.’ Hij boog zich naar voren en keek naar de lichtjes beneden. ‘Wandsworth.’

‘Mooi. India negen-acht is actief, maar ze raken leeg. Coördinaten TQ3427445.’

De commandant keek op de kaart. ‘Is dat niet Brockwell Park?’

‘Roger. Het gaat om een vermist kind. De grondeenheden hebben de zaak onder controle, maar luister. De inspecteur windt er geen doekjes om. Hij weet niet zeker of het kind in het park is. Het is maar een gevoel, dus voel je niet verplicht.’

De commandant trok zijn microfoontje weg, keek op zijn horloge en keek naar de cockpit. De waarnemer en de piloot hadden het verzoek gehoord en staken hun duim op. Prima. Hij noteerde het tijdstip en het Computer Aided Dispatch-nummer in het opdrachtlog en trok het microfoontje weer voor zijn mond.

‘Oké, India Lima. Het is een rustige avond, we gaan wel kijken. Wie moeten we daar hebben?’

‘Een... eh... Een zekere inspecteur Caffery. AMIT...’

‘Bedoel je de moordbrigade?’

‘Precies.’